

steren vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, saa snart de økonomiske Forhold og Forretningsforholdene tillader det, at komme yderligere ned med Taksterne.

Andre Punkter i Lovforslaget skal jeg ikke komme ind paa, men, saaledes som Forholdene stiller sig, anbefale det til hurtigt Fremme.

Schovelin: Der var en Gang — det er som Begyndelsen af et Æventyr — en Mand, som hed Rowland Hill, der fik den udmærkede Idé, at man i Stedet for høje og mange forskellige Posttakster kunde gaa over til ensartede og meget lave Posttakster, idet han gjorde gældende, at dette i Længden vilde betale sig meget bedre end de højere Takster. Tanken blev meget tidligt anerkendt og gennemført her i Landet af Grev Sponneck, og det viste sig ogsaa, at den slog fuldkommen til. Og senere var det en Dansker, nemlig afdøde Michaelsen, som fandt paa den yderligere Udvidelse af den Rowland Hill'ske Tanke, at hvad der gjaldt indenfor et Land, gjaldt ogsaa Landene imellem, man kunde gaa ned til en lav, endogsaa meget lav, ensartet Porto, det vilde alt sammen gaa godt alligevel. Nu har man desværre i den sidste Tid været i Færd med at arbejde sig bort fra disse sunde og naturlige Rowland Hill'ske Principper, og det ikke alene paa Postvæsenets Omraade, hvor de i første Række blev gjort gældende, men ogsaa for Jernbanernes Vedkommende. Medens der nu for Jernbanernes Vedkommende vel kan være Grund til at gennemføre lave Satser med nogen Forsigtighed, gælder det jo dog ubestrideligt for Portosatsernes Vedkommende, at man, da Jernbaner og Dampskibe gaar alligevel, og en Postsæk med Breve tager en forholdsvis lille Plads, saa at i Virkeligheden en af Hovedudgifterne, Transportomkostningerne, overhovedet slet ikke spiller nogen Rolle, godt kan indlade sig paa at holde billige Takster paa dette Omraade, følgende den udmærkede Regel: stor Om sætning og lille Avance. Der har derfor for mig været noget besynderligt ved baade i Fjor og i Aar at se, hvorledes man beholdsvis er skredet til at indføre og opretholde højere Satser, som det hedder „under Hensyn til Postvæsenets nuværende økonomiske Stilling“. Ja, det er jo netop det gamle, Rowland Hill'ske Problem, om Postvæsenets økonomiske Stilling ikke bliver adskilligt bedre ved de lavere Satser. Det er man ogsaa nu kommet i Tanker om, derom bærer selve Lovforslagets Motiver Vidnesbyrd, idet det deri hedder: „For Brevforsendel-

sernes Vedkommende maa det saaledes efter Lokaltryksags- og Vareprøveforsendelsernes nuværende uforholdsmæssigt ringe Antal antages, at Portoen for disse har været saa høj, at den kan have virket hemmende“, hvorfor man altsaa foreslaar en Takstnedsættelse og formodentlig regner med — og sikkert med Rette —, at man derigennem vil kunne opnaa en Stigning i Forsendelsernes Antal. Her begynder altsaa en vaagnende Erkendelse af, at det er let nok at skruer Taksterne op, men dermed er der aldeles ikke sagt, at man faar forøgede Indtægter, det kan endogsaa meget let gaa saaledes, at man derigennem formindsker Indtægterne og formindsker dem føleligt.

Ud fra disse almindelige Betragtninger kan jeg ikke andet end hilse nærværende Lovforslag, som det her foreligger, med Glæde, ikke alene fordi det indeholder Takstnedsættelser, men navnlig fordi det aabner Adgang til endnu flere, og endogsaa efter Omstændighederne ret vidtgaende, Takstnedsættelser, nemlig ved den foreslaaede, af den højtærede Minister oplæste § 30, der giver Ministeren for offentlige Arbejder en almindelig Bemyndigelse til, med Tilslutning af begge Tings Finansudvalg, at opkræve Portotaksterne med lavere Beløb end i denne Lov fastsat. Den højtærede Minister sagde, at det maaske kunde være vanskeligt for en Minister at, som han udtrykte sig, modstaa Takstnedsættelseskrav, der kunde blive et uhyre Pres paa ham. Men det er jo heller ikke Mening, at han skal modstaa dem, jeg synes tværtimod, at han skulde vise en vis Kulance overfor dem. Derved tror jeg, han vil gavne Samfundet langt mere end ved paa Forhaand at væbne sig med martialske Modstand. Noget andet er, at jeg meget vel forstaa, at da herefter Ansvar, om Portosatserne har den til enhver Tid rette Højde, vil paahvile Ministeren og — i alt Fald foreløbig — tages bort fra Lovgivningsmagten, kan Ministeren efter Omstændighederne komme svært i Vinden. Det er et ikke ringe Ansvar, der for saa vidt lægges paa en enkelt Mand, men netop fordi man tør haabe, at vi staa overfor en Periode, hvor den nuværende Depression lidt efter lidt afløses af bedre Forhold, skulde det gerne være muligt for Ministeren efterhaanden at lempe disse Satser uden derfor at føle Ansvar, tyngende alt for stærkt paa sine Skuldre.

Den højtærede Minister dvælede ved den Sikring af Postvæsenets Eneret til Brevforsendelser, som her har faaet et ret skarpt Udtryk. Jeg maa sige, at jeg er